

Tre Visor

af

Mårten Holk Jr.

I.

Tiggare-Visan.

Det tror heven bara!

Kalkåknigen i Humlegården.

STOCKHOLM,

Typografiska Föreningens Boktryckeri, 1867.

Tiggare-Visa.

(Mel.: Lik en Afrodite etc.)

“Skänk en slant åt gubben, nådigaste herre!
Hustru min är sjuk och åtta barn jag har;
Lam är jag i högra sidan ock, dessvärre;
Skänk en slant åt gubben, som är blott och bar!“ ...
“Skäms att tigga!“ röt han och gick mig förbi,
“Skäms“? — då hela världen är ett tiggeri!

Menskligheten tigger utaf Himlasonen
Nåd och salighet, då den är qvalens rof;
Jorden tigger ljus af solen och af månen,
Regn och snö af molnen efter husbehof...
Och då skulle jag, som står på nödens brant,
Skämmas för att tigga utaf Er en slant?

Ja man tiggeri i hvarje vrå skall finna —
Fattigdirektören bor i himmelen.
Älskarn tigger kärlek af sin själs Gudinna,
Trohet tigger hon af honom straxt igen...
Och då skulle jag, som står på nödens brant,
Skämmas för att tigga utaf Er en slant?

Grefvar och baroner af den nobla racen
Tigga om en titel, klingande och grann;
Rika patron Smörlund tigger, han, om — vassen;
Och om lönförhöjning hvarje embetsman...
Och då skulle jag, som står på nödens brant,
Skämmas för att tigga utaf Er en slant?

Krämarn tigger kunder ständigt för butiken;
Skalden tigger ju om lager, gunst och lof;
Skepparn tigger vind för skutan uti viken;
Presten tigger med sin påskbok och sin håf...
Och då skulle jag, som står på nödens brant,
Skämmas för att tigga utaf Er en slant?

Ja, gunås, det tiggs på alla håll och kanter;
 Krigarn tigger ära för sitt öfverdåd;
 Tidningsskrifvarn tigger om prenumeranter;
 Skådespelarn hos publiken om applåd...
 Och då skulle jag, som står på nödens brant,
 Skämmas för att tigga utaf Er en slant?

Tiggeriet är stort i verldens alla länder,
 Från den lägsta koja till den högsta thron;
 Sjelfva Kungen tigger utaf — Rikets Ständer,
 Och ur folkets fickor tas en million...
 Och då skulle jag, som står på nödens brant,
 Skämmas för att tigga utaf Er en slant?

Det tror herrn bara!

(*Bref från en Stockholmsjungfru till en ko-
 kerska i Mariefred.*)

Nu du undrar, hvad som är på färde,
 Som får bref från mig så här i fläng,
 Jo, så vet att jag den tjugofjerde
 Flyttade, och äfvenså vår dräng,
 Olsson frågte mig, på "hängel" bara,
 Om jag vill . . . när han konstapel blir;
 Men så visste jag att honom svara,
 — Ty du vet jag mig i blinken "fir".
 Med den saken har det ingen fara —
 Och jag sa: det *tror* han bara.

Sist du skref och frågte hur jag har det,
 Och nu vill jag sägat ackurat,
 Calle Pilqvist, han vid Andra gardet,
 Må du tro, när jag slog upp, blef flat.
 Kokerskan, som skälls för "mamsell Sara",
 Höll sig ej för god ta' mot min „tjangs“,
 När han sen mig ville klappa bara,
 Hon i köket ställde till „rulljangs.“

Då hon gallskrek: "Piga, mig ej svara!"
 Sa' jag straxt: "det *tror* ni bara."

Herskapet jag tjente hos var "ussligt";
 Herrn för björnar aldrig hemma var,
 Och med maten var det se'n så knussligt,
 Att man knappast kunde ha en karl.
 Frun, som låg till elfva, var en mara,
 — Barnspring uti köket hela da'n —
 Jemnt hon käckade på mig: "att spara",
 Men då skulle du ha hört på fan,
 Ty jag visste genast till att svara
 Si så här: "det *tror* frun bara!"

En gång, då jag stod som värst i stöket,
 — Frun var borta uppå kafferep —
 Herrn sig smög så varsamt uti köket
 Och en kyss uppå momangen knep.
 "Usch!" skrek jag, "och låt mig genast vara",
 (Och med armen torka mig om mun),
 Då sa' han: "att om du tiger, Clara,
 Skall jag ge dig "ettan" nu på stund.
 Men om frun?..." Hvad skulle jag väl svara
 Annat än: "det *tror* herrn bara!"

Viskan tog jag flyttningsda'n, den sista,
 Och den midtför matmors näsa slog,
 Satte se'n mig bredbent på min kista
 Och min spegel uti „fånget" tog.
 "Slyna, reta mig ej, ber jag bara!"
 Skrek hon, röd i synen som en tupp,
 "Med ditt pick och pack du bums får fara
 Ur mitt hus... dig res på stunden upp!"
 Men jag skratta' der jag satt och svara
 Si så här: "det *tror* frun bara!"

"Här är lönen!" röt hon, vild som satan,
 Och smet till mig med ett fastlagsris,
 Vipps på fläcken sprang jag ned på gatan,
 Ropande med fuller hals: polis!!!

Frun skall nog sig söka att försvara,
 Då af mig hon inför rätta stäms;
 Men jag saken veta skall förklara,
 Hon får stå i tidningar och skäms.
 Påstår hon att jag plär nosig vara,
 Svarar jag: "det *tror* frun bara!

Någon tjänst jag icke tagit sedan,
 Ty på bal jag varit hvarje qväll;
 Hatt jag köpt och sommarkappa redan,
 Ty i hast jag tänker bli mamsell.
 Att få fästman, det har ingen fara,
 En för hvarje finger kan man få;
 Finnes rum att ta' emot dem bara,
 En kan komma och en annan gå.
 Frågas: "Får jag stanna, lilla rara?"
 Svarar jag: det *tror* herrn bara."

Kalkåkningen i Humlegården.

(Mel.: Du vill dig lära att skridsko åka.)

Du ber mig följa till Humlegården
 Att åka kalkbacke der i qväll,
 Men svara Ida och säg hvad får den,
 Som straxt tillviljesgör sin mamsell?
 "Usch icke kan jag det här beskrifva"
 "Men något lofvar du att mig gifva,"
 "Se så min flicka ej något pjåsk!"
 "Nåväl jag ger dig en kyss i — påsk."

Här ha vi grinden min stumpa lilla,
 Rotundan liknar ett monument —
 Och der ett par ses i drifvan trilla
 Som midt på banan tycks hafva vändt
 Hå, kors hvad folk ifrån när och fjerran!
 Der kommer kilandes — kör med kärran —
 Tre symamseller från Smala gränd,
 Och en utaf dem sig satt på änd'. —

Hurra! det lustigt går till i backen
Och hvad det guppas deruppe sen —
Aj! der styr knodden omkull med klacken.
Så hatten rullar på banan den;
Här finnes flickor med små kusiner
I korta kappor och krinoliner,
Med friska kinder, som åka vill —
Och visa benen och — lite till.

“Se här är kälken, o sätt dig “ungen!”
“Nej snälla “tutte“ det passar ej,“ —
Och är jag icke nödvändigt tvungen
På knä jag lägger mig bakom dej“ —
Nåväl jag vill dig ej längre tigga,
Härnäst så blir det min tur att ligga
På knä för dig — håll nu säkert i
Så der om halsen, så köra vi.

“O, huru hastigt det utför kilar
Min Gud nu “skumpar“ det till, stopp! stopp!
“Tyst Ida skrik ej“ — “En bäfvan ilar
Igenom mærgen, håll opp! håll opp!
Visst käns det underligt första gången,
Men styr man stadigt som jag med stången
Så går det lustigt liksom en dans,
Och hela banan man far med glans.

“Och medan vi nu ä' bäst i tagen
Så låt oss åka en timma till?“
“Är klockan bara ej åtta slagen?“
“Hon nyss ringt sju“ — “Nå ja, som du vill!“
Och påsken mig min belöning sänder,
“Det tror du blott, ty i år så händer“
“Hvad då?“ — “Jo tig liksom muren still —
Att påsken faller uti — April.

~~~~~  
Pris: 15 öre.  
~~~~~

**OBS. Eftertryck förbjudes; se Kongl. Tryckfrihets-Förordningen
d. 16 Juli 1812 § 9.**